

Arrest

nr. 94 662 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 11 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 januari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die *loco* advocaat A. VROMBAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 23 juni 2001 het Rijk binnen met een door België uitgereikt toeristenvisum voor de Schengenstaten.

Verzoeker diende op 24 juni 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet). Op 17 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond werd verklaard. Tevens werd aan verzoeker op 30 september 2011 een bevel om het

grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Op 10 november 2011 werd de beslissing van 17 augustus 2011 ingetrokken.

Op 25 oktober 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 6 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 april 2012. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.10.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 2°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn/haar aanvraag een paspoort voor uitgereikt op 22.12.2000 en geldig tot 21.12.2005.

Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen identiteitsdocument levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2°). (...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hij licht zijn middel als volgt toe:

“Doordat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie de aanvraag 9ter Vreemdelingenwet van verzoekers onontvankelijk verklaard om reden dat verzoeker bij zijn aanvraag zijn identiteit niet zou aantonen op de wijze bepaald in §2, of de aanvraag het bewijs niet zou bevatten zoals voorzien in § 2, derde lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen;

Dat in de bestreden beslissing werd gesteld : “Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam, uitgereikt op 22.12.2000 en geldig tot 21.12.2005.

Uit §2 van Art. 9ter volgt dat de gegevens voorzien door §2, eerste lid ‘de constitutieve elementen van identiteit’ moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art. 9ter) en die dus sluitend moet zijn.”

Terwijl overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen bij de Minister of zijn gemachtigde;

Terwijl het nieuwe artikel 9ter § 2, 1ste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in §1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van betrokkene"

Dat aldus het vervallen paspoort van verzoeker een document is die zijn identiteit aantoonst en aldus wel alle constitutieve elementen van identiteit bevat;

Dat ook uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is het bewijs van identiteit en in principe ook het bewijs van nationaliteit blijft vormen (zie RvV arrest nr. 72.358 van 21.12.2011);

Dat verzoeker ernstig ziek is, zoals blijkt uit het standaard medisch getuigschrift, die werd voorgelegd in het kader van zijn aanvraag artikel 9ter;

Dat verzoeker in zijn land van herkomst geen toegang heeft tot de nodige medicatie en behandeling; dat als verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, dit aldus een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit;

Dat aldus artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie, geschonden wordt;

Dat het middel ernstig is."

2.2. Verweerder repliceert het volgende:

"De aanvraag van verzoeker werd onontvankelijk verklaard wegens afwezigheid van geldige identiteitsdocumenten.

Artikel 9ter §3, 2° Vreemdelingenwet bepaalt de ontvankelijkheidsvoorwaarden van de aanvragen ingediend bij toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;"

Verzoeker legde bij zijn aanvraag 9ter een paspoort voor, uitgereikt op 22 december 2000, dat geldig was tot 21 december 2005. Zijn aanvraag 9ter dateert van 25 oktober 2011, 6 jaar na het verval van zijn paspoort

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat door de bestreden beslissing artikel 9ter niet wordt geschonden door de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij afwezigheid van geldig identiteitsdocument.

Hoewel artikel 9ter Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk de verplichting oplegt dat een aanvrager een geldig identiteitsdocument voorlegt, legt verzoeker geen andere documenten voor waaruit zijn actuele identiteit zou kunnen blijken.

Verwerende partij handelt in casu als een zorgvuldig bestuur door de aanvraag onontvankelijk te verklaren, aangezien er geen zekerheid bestaat over de actuele nationaliteit en identiteit van verzoeker en gelet op het feit dat er 6 jaar verstreken zijn sinds het verval van het paspoort.

Artikel 9ter §3, 2° Vreemdelingenwet vereist wel dat de aanvraag het bewijs voorzien in §2, derde lid, namelijk een identiteitsdocument, bevat.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat ondertussen gewijzigd kan zijn.

Het bewijslast ligt bij de aanvrager om zijn identiteit te bewijzen. Hij moet bij de indiening van de aanvraag een afdoend bewijs van de actuele identiteit voorleggen.

Het vervallen identiteitsdocument levert het bewijs van de identiteit en nationaliteit tot het vervaldatum.

Verwerende partij is van oordeel dat de vereiste identiteitsbewijs ook een bewijs van de nationaliteit impliceert. De arts-adviseur dient de behandelingsmodaliteiten onderzoeken in het land van herkomst. Dit onderzoek kan niet plaatsvinden aangezien onduidelijk is welk het land van herkomst zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds geoordeeld dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet foutief handelde door een aanvraag 9ter onontvankelijk te verklaren op grond van artikel 9ter §3, 2° Vreemdelingenwet aangezien de nationaliteit van de betrokkene niet uit de voorgelegde identiteitsdocumenten met zekerheid kon worden achterhaald (RW nr. 78.216 van 29 maart 2012).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welke wijze artikel 9 ter Vreemdelingenwet geschonden is. Het middel is ongegrond.”

2.3. Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft verzoeker aan de aanvraag van 25 oktober 2011 zijn Tunesisch nationaal paspoort toegevoegd, dat werd uitgereikt op 22 december 2000 en tot en met 21 december 2005 geldig was. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van verzoeker niet aantoonst en aldus ook geen sluitend bewijs van de identiteit levert.

Vooreerst dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was.

Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht op dat het vereiste identiteitsbewijs ook een bewijs van de nationaliteit impliceert, gezien dit essentieel is in een procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Hierbij dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt dat “Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp

komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijs elementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een vervallen paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden. Een verstreken paspoort blijft het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit (RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de betrokkene en over zijn latere nationaliteit (cf. RvS 24 oktober 2012, nr. 221.166).

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In casu dient verzoeker een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat, met name Tunesië. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van verzoeker zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat verzoeker niet (meer) de Tunesisch nationaliteit zou bezitten. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen op dat er zes jaren zijn verstreken sinds het paspoort is vervallen. Evenwel blijkt uit de bestreden beslissing niet dat deze termijn van zes jaar voor verweerder de reden vormde waarom er twijfel zou zijn ontstaan over de nationaliteit van verzoeker. Zoals reeds aangegeven is het loutere feit dat een paspoort vervallen is op zich geen reden om te twijfelen aan de actuele nationaliteit van verzoeker. Met het feit dat een paspoort reeds zes jaar vervallen is, toont verweerder op zich niet aan waarom er reden is tot twijfel aangaande de actuele nationaliteit, temeer het een paspoort betreft van een nog bestaande staat. Verzoeker wijst op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit zou blijken dat het niet kennelijk onredelijk is een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk te verklaren, wanneer de nationaliteit van de betrokkene niet uit de voorgelegde identiteitsdocumenten met zekerheid kan worden achterhaald. De Raad benadrukt evenwel dat een vervallen paspoort naast het bewijs van identiteit in principe ook het bewijs van nationaliteit blijft leveren, wanneer er geen twijfel bestaat over diens identiteit of nationaliteit. *In casu* heeft verweerder buiten het vervallen zijn van het paspoort zelf, geen redenen aangehaald waarom hij meent dat er twijfel bestaat over de identiteit of de nationaliteit van verzoeker.

Door de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoeker op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het feit dat verweerder er in zijn nota *post factum* op wijst dat het paspoort reeds zes jaar zou zijn vervallen, doet hier geen afbreuk aan.

De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 januari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET